

Exkluzív koporsó

Danit világeletemben két dolog érdekelte: a születés és a halál. Előbbi kissé közelebbről, utóbbi távolabbról, de mindkét eseményt hallatlan érdeklődéssel fürkészte. Hozzá olvasott s várta, a tapasztalások idejének elérkeztét. Egészséges volt, tetre kész és kíváncsi. Természetes, hogy először a születés érintette közelebbről, megházasodott és sokat tett azért, hogy gyermekei "méltó" közegbe érkezzenek.

Már az első magzat jelentkezésekor megjelent benne az új, mindennél erősebb érzés, a mélységes kíváncsiság: mindent tudni akart, ami az embrió érésével, kifejlődésével kapcsolatos, feleségével eljárt a nőgyógyászhoz, amint lehetett, bekéredzkedett. Az ultrahang vizsgálatok alkalmával valódi türelmetlenséggel leste a képernyőt s felujjongott, amikor az orvos türelmes, finom magyarázatát hallgathatta.

Először a gyermek "szívecskéje" lett érzékelhető, a gerincoszlop, a lábak, a kezek, a koponya (Dani a sorrendre nem figyelt) kirajzolódása lett életre szóló élménnyé, valahány testrésze "képet" kért és az orvos, készséggel mindannyiszor kinyomtatta a monitor rajzolatát.

A kórházi megjelenések alkalmával határozták el az "apás szülés"-t, Dani módszeresen készülődött a szülőszobában való megjelenésre, ott tartózkodásra. Nem mintha annyira szeretett volna segíteni a feleségének, tudta, Regina "baromi szívós", elhúzna akár egy traktort is. A szeretet, - így gondolta -, a gyerek, a csoda, a két ember egyesülésének gyümölcse, ami annyira lenyűgözte, a napról-napra történő növekedés.

Már a gyerek nemét is tudta, kisfiú! Most "kinyitja a szájacskáját, iszik a magzatvízből", magyarázta az orvos a képernyő mellett állva, ceruzájával az ismertetett testrésze mutatva. Dani fejét Regina pocakjára hajtotta és beszélt a kisfiúhoz. "Hallgatja", mondta az orvos, "minden szót megért!" Regina fektében halkan énekelgetett. Ősi, kislánykorában hallott cigánydalokat dúdolt. Falujában szerették és egyenrangúnak tartották a romákat, ismerték meséiket, furcsa táncaikat, viseletüket.

Dani hősiezen állta a szavát, mély lélegzettel, nagyokat fujtatva maradt talpon a szülés (civil számára elviselhetetlenül véres, jajveszékelős) pillanataiban, fogta felesége kezét, halkan bátorította. Regina nem tudta, hogy a szülés megindulása előtt nyugtató "inyekciót" kért és kapott, s a vécében többször meghúzta a lapos üveget.

A második gyerek érkezése már nem tűnt ekkora csodának, Dani elfoglaltsága is sokrétűbb, felelőssége teljesebb volt, de a szülés idejére felfüggesztett minden munkálkodást, a vezérkari pálcát átadta Mihalkovicsnak és kizárólag a kislány méltó fogadtatásának szentelte idejét.

Dani persze mindent megszervezett, egyeztetett, pontról-pontra leírta és besulykolta Mihalkovicssal a tennivalókat. Mihalkovics ugyanis, dacára lojalitásának, kissé nehézfejű volt, lassú, "meg kellett rugdosni", hogy moccanjon. De a feladatot példásan végrehajtotta.

Egy Balzac utcai parfümériát rámostak ki. Dani tökéletesen felmérte a terepet, kibérelte a szomszédos, használaton kívüli irodát, telepített oda egy fantom Kft.-t, hamis személyi igazolvánnyal bejelentkezett, az ajtóra "fal" címet és ügyfél fogadási időt íratott, keresztül ragasztatta egy csíkkal, "Nyitás November 30", persze

július volt. A következő szombaton éjszakára tervezte a munkát, mert a szülést péntekre írták ki. Természetesen csúszott, átkerült szombatra, sőt, szombaton csak vajúdás volt, a szülés vasárnap hajnali fél ötkor indult meg.

A betervezett akciót így Mihalkovics irányította. A kis teherautó szombaton éjjel, valamivel éjfél után parkolt le a ház előtt, az irodából könnyedén vágtak nyílást a parfümériába és az utolsó szögig felpakoltak mindent a kocsira. Mihalkovics szemvillanással irányította az embereket, szó nem hangozhatott, csak a felgyülemlt cigaretta csikkek árulkodtak a mégis meglévő feszültségről. Kettőkor Mihalkovics mobilon beszólt Daninak, aki a vajúdás kiáltásaitól alig hallotta az ominózus mondatot: "A gólya elköltözött, Délre!" Az áru eladását Dani már maga végezte el, a vevő, (Danin kívül senki sem ismerhette) alku nélkül vette át a teljes készletet: drága parfümöket, kölnik kartonjait, After shave-eket, különleges borotvapengéket, a női fodrászatban használatos hajfestéket, bemosót, zselét, fixáló spray-ek százait. (A kis teherautót ilyenkor maga Dani vezette, beállt a vevő Rákosszentmihály-i házának udvarára és a lepakolás után visszavezette az autót a garázsba.)

A halál kérdése igazából azután kezdte a születésnél is mélyebben érdekelni, amikor először ölt embert. A Dzsúdós nevű férfi Dani "lányait" futatta, de lenyúlta a pénzt. Többszöri figyelmeztetés dacára sem fizetett, illetve valamennyi pénzt átadott, de annyira szemenszedetten hazudott és lopott, hogy az már tűrhetetlen volt. Dani, oldalán, Mihalkoviccsal éjszaka kereste fel. Párnát szorított Dzsúdós arcára és átlötte a Browninggal. Aztán hosszasan szemlélte áldozatát, illetve azt, ami megmaradt a fejéből. (Mihalkovics ezalatt

átkutatta a lakást és mindent magához vett, készpénzt, valutát, ékszert.)

"Látja-e" őket Dzsúdós? Gondol-e valamit? Egyáltalán, mit jelent ez a véglegesnek tűnő mozdulatlanság, a kifacsart végtagok?

Dani hitt a reinkarnációban, maga például előző életében egészen bizonyosan vízbefúlt, ezért fél ennyire a víztől, soha nem tanult meg úszni. De hová lesz, aki meghal?

Valamelyik kereskedelmi tévén látott egy filmet: egy - amúgy értelmes, okos öregasszony, nyelvtanár, - vásárolt egy koporsót, lakására vitette s naponta belefeküdt, próbálgatta végleges szálláshelyét. Gondtalanul, könnyedén nyilatkozott, mosolyogva árulta el: alig várja, hogy meghaljon és örökké ez a fekhely legyen az ágya... Dani kitűnőnek találta az ötletet. Darab idő múltán Reginának is elmondta, hogy maga is vesz egy koporsót, a garázsban fogja tartani. De nem ilyen kopárt és szegényeset, hanem kényelmeset. Elegánsat. Komfortosat. Ugyanis tudatában van: élete nem lesz hosszú, sőt!

Üzleti vállalkozásai remekül mentek, Mihalkovics gyakorlatilag levett válláról minden gondot, rugdosni ugyan továbbra is kellett, mert nehezen mozdult, de ha beindult, fényesen gördült minden. A bujtatott prostitúció virágzott, a lányok masszázsszalokban dolgoztak, vagy lakásukon, hirdetés útján fogadták az ügyfeleket, tisztességesen elszámoltak. A "tervezett" üzlet-kirámolások példás precizitással folytatódtak, egy szücsöt az Adóhivatal elől kellett kimenekíteni, (ez esetben a szücs maga kapta meg a raktárkészletet s adta el erre-arra), a sörbár, az ékszerész és az antik bútorok boltja teljes árukészlete kocsira került s vándorolt el

különböző orgazdákhoz. Így Daninak volt ideje megtervezni és megvásárolni koporsóját.

Tölgyfából készült, élénk ereszettel. Szemmagasságban törhetetlen üveggel borították. A fedél lezárása négy hosszú csavarral történt, a csavarok bent a koporsóban, szárnyas anyában végződtek, hogy Dani, "ha úgy adódik", maga is ki tudja nyitni. Beépítésre került egy apró páncélkazetta, az értékesebb ékszerek számára, amelyeket nem óhajtott hátra hagyni. Volt benne magnetofon, a szalagra legkedvesebb melódiáit rögzítették. Az oldalfalakra gyermekei színes fotóit kasírozta. Kívül, a gondosan fényesre törölt, politúrozott tetőn cirkalmas, aranyból készült, domború betűkkel díszelgett a neve. "PORKOLÁB DÁNIEL" Csak ennyi. Semmi más. A fekhelyre selyemből készült lepedőt, kispárnát tétetett, ha unalmas őszi estén kint időzött a garázsban, olykor belefeküdt. Lehunyta a szemét, kezét keresztbe fonta mellén. Jól érezte magát.

Az utóbbi években vásárolta a házat, ellátta biztonsági berendezésekkel, a kaput, a kerítést kamerák pásztázták, a kódos jelzőberendezés törésre, füstre, vízre azonnal működésbe lépett. Mégis határozottan érezte, nem élhet sokáig. Túl sok lett az ellensége. Meg irigye. De az ő köreiben a kettő közel ugyanaz.

Koporsóját a családján kívül csak Mihalkovicsnak mutatta meg. A tohonya, lötyögő nadrágos férfi fogékony volt a megérzésekre. Down-kóros fiát intézetben neveltette, tudta, nem lesz egészséges. Örökké a csillagok állását leste, Danit mindig lebeszélte akcióiról, ha rossz szögben állt a Vénusz. Ha fogyott a Hold. És, talán ezért, talán másért, az akciók soha sem sülték el balul.

Dani megmutatta Mihalkovicsnak a "végső fekvési pózt", lelkére kötötte, ha "eljön az idő", ragaszkodjon ahhoz a képhez, ami most elébe tárul. Dani kezére csavarva rózsafüzér látszott. Hátán feküdt, de feje kissé jobbra forduljon, hogy "a gyerekeit lássa". Szóljon a zene, ha lehet, a Carmina Burana. Az ékszeresben mintegy félmillió körüli érték legyen. Beszéd nem kell. Pap lehet, de röviden szóljon és csak annyit, amennyi okvetlenül szükséges. A sírba eresztéskor cigányzenekar játsszon, "Én vagyok a falu rossza, egyedül..."

Mihalkovics szomorúan figyelte, bólogatott. "Átveszed a kezdeményezést Reginától, Te intézkedsz és senki más!" Az eszükbe sem jutott, mi van, ha Mihalkovics hal meg előbb? Hiszen Ő volt az idősebb... Itt, a koporsóban pihenne tárgyalták meg a következő akciót: pénteken egy Kecskemét környéki tanyán veszik át azt a két ukrán lányt, akit hatszázezerért szerzett a Lendvay Kárpátukrajnában. Felhozzák Budapestre őket és az Ernő utcai lakásba lesznek telepítve. Mihalkovics egy másik kocsival, két fiúval visszamegy, és ha lehet, visszاسzerzi Lendvaytól a pénzt. Az sem baj, ha önként nem akarja oda adni.

Ha inkább elveszti az életét...

Bementek a házba, vacsoráltak, Regina pörköltet főzött. A két gyerek egy apró, rádióan irányítható sportkocsival játszott, sikongatva szaladtak utána. Regina nem evett, kiszolgálta a férfiakat és Coláját szürcsölgetve, gyengéden nézte urát. Jó asszony volt, a légynek sem ártott volna, a család volt a mindene. Danit első pillanattól fogva szerette, mióta azonban együtt éltek és sokasodtak, egyre több és több jótulajdonosságát látta meg. A napokban félmilliót adományozott Regina apró falujának, új harangot vásároltatott.

Mihalkovics a fiáról beszélt, szomorúan, és büszkeséggel hangjában: a fiú folyékonyan olvas és számol! Ezt kevés Down-kóros csinálja utána! Mostanában egyre többen mászkál egy Elvira nevű lánnyal, az intézetben. Azt is megengedik nekik, hogy az intézet falain kívülre menjenek... És órára, pontosan visszamennek...

Dani mosolyogva hallgatta a történetet. Lám, a dolgok valahogy mindig elrendeződnek. Az idő! A Nagy Megoldó! A két gyereke is. Micsoda öröm lesz, ha egyetemre mennek, ha átveszik a diplomájukat.

Remekül bevált a koporsó! A tudat, hogy ott a végső menedék! Emberek milliói halnak meg és fogalmuk sincs, kapnak-e végtisztességet? Ha kapnak is, milyet? Ő, szinte maga előtt látta a jelenetet, akár egy filmet, Reginát fekete kalapban, a gyerekeket. Mindenki utána dob egy maréknyi földet.

Egészen más az élete, hogy mindezt megoldotta. Sokkal magabiztosabb, bátrabb. Nem mintha félős lenne. Tudja, nincs mitől félnie.

A bombát három nappal később, éjszaka rögzítették a kocsija alá, a gyújtáskapcsoló elfordítására robbant. Dani ezer darabra szakadt szét, a detonáció elrepítette darabjait. Bal kézfejét, egy nappal később, az átellenben lévő ház udvarán találták meg. A koporsóra nem volt szükség. Regina sokáig kerülgette, később, a gyerekek kérésére megengedte, hogy játszanak vele. Ősszel a kicsik elunták a koporsóval való játszózást, az udvaron káráló tyúkók vették birtokba. Rövidesen toll és tyúkszar borította a fényes, dúsan erezett deszkát.